

morphonological operation for all deverbatives which accompanying the changing of the accentual position combined with the alternations (usually consonantal).

Key words: word-building morphonology, deverbatives, morphonological position, morphonological operations, types of the consonantal alternations in word-building of verbal derivatives.

УДК 811.161.2'373.7:821.161.2-3

Тетяна Здіховська

СЕМАНТИЧНІ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КРИЛАТИХ ВИРАЗІВ У ПРОЗОВИХ ТВОРАХ У. САМЧУКА ТА Б. ЛЕПКОГО

У статті зазначено, що крилаті вирази варто вважати об'єктом фразеології. Підкреслено важливу роль контексту в дослідженні функціональних і стилістичних властивостей фразеологізмів. Наголошено на провідній ролі фразеологічних одиниць у системі мовних засобів художньої виражальності. З'ясовано, що в прозі Уласа Самчука та Богдана Лепкого використані лексикалізовані крилаті вирази, запозичені з певного джерела, які варто об'єднати в дві групи: біблійні фразеологізми та латинські крилаті вислови. Проаналізовано семантику та стилістичні функції біблійних стійких сполук у пенталогії «Мазепа» Богдана Лепкого та романах «Волинь», «Гори говорять!», «Марія» Уласа Самчука. Простежено, що сполуки названого зразка у творах Уласа Самчука переважають у мові автора, а в прозі Богдана Лепкого здебільшого мова персонажів насичена біблійними фразеологізмами. Досліджено, що вживання латинських крилатих висловів є особливістю ідіостилю Богдана Лепкого. Підкреслено, що застосування стійких сполук з однаковою семантикою та структурою в мові творів досліджуваних письменників відрізняється емоційно-експресивним забарвленням та залежить від специфіки художнього мовомислення кожного з авторів.

Ключові слова: крилатий вираз, фразеологізм, біблійна стійка сполука, латинський вислів, художній твір, семантика, стилістичні особливості.

Постановка наукової проблеми та її значення. У лінгвістичній науці немає єдиної думки щодо того, чи вважати крилаті вислови об'єктом фразеології, чи виводити їх за рамки цієї лінгвістичної дисципліни, залишаючи їхній розгляд фольклористиці та стилістиці. Слід зазначити, що Є. М. Верещагін, В. Г. Костомаров, Л. І. Ройзензон

до фразеології у «широкому» розумінні зараховували ідіоми, фольклорні одиниці, крилаті вислови, прислів'я, приказки, стійкі сполучення слів і вважали їх найбільшим специфічним національно-культурним явищем мови.

К. Нічева, досліджуючи співвідношення між крилатим висловом і фразеологічною одиницею (*надалі* – ФО), стверджує, що «всі переосмислені крилаті вислови – ФО, ті ж вислови, які не переосмислені семантично, фразеологічними одиницями не є» [10, с. 50]. Таким чином, ідеться про поділ крилатих висловів на фразеологічні та нефразеологічні, що не є зовсім правомірним. Крилаті одиниці варто вивчати в одній загальній фразеологічній системі. Зазначимо, що є ж і крилаті слова, які слід зараховувати також до фразеології (за обсягом семантики).

Необхідна умова дослідження функціональних і стилістичних властивостей фразеологічних одиниць, крилатих виразів зокрема, у мові того чи того письменника – аналіз конкретних художніх текстів. Адже в тексті стійкі сполуки функціонують не самочинно, а як його структурні компоненти. В. М. Білоноженко твердить, що фразеологізми поза текстом становлять абстрактну схему, наповнену в кожному конкретному випадку особливим, властивим лише певному контексту змістом [1, с. 72–73].

О. І. Єфимов, дослідник стилістики ФО, підкреслив провідну роль фразеологізмів у системі мовних засобів художньої виражальності, він твердить, що ФО визначають стиль [4, с. 280]. Як зазначає О. М. Демська-Кульчицька, зі стилістичного погляду фраземи передовсім у художньому тексті можуть бути засобами індивідуалізації, інтимізації тексту або усного мовлення, характеристики, оцінки реалій довколишнього світу, гумору та сатири [3, с. 45–48]. Естетична роль фразеологізмів у художній літературі, вважає І. Б. Голуб, зумовлена їхньою природною образністю й емотивністю, а також умінням автора дібрати потрібний матеріал і ввести його в текст, підпорядкувати авторському задумові [2, с. 203].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Посилення інтересу науковців до проблем лінгвістики тексту зумовлює необхідність розгляду питань, пов'язаних із функціями ФО у художніх творах. Функціонування фразеологізмів у текстах досліджено в наукових працях Л. Г. Авксентьева, М. Ф. Алефіренка, В. М. Білоноженко, В. М. Вакурова, С. А. Ганжі, І. С. Гнатюк, І. В. Дубинського, В. С. Калашника,

В. П. Ковальова, М. П. Коломійця, Ю. Ф. Прадіда, Л. Г. Скрипник, А. П. Супрун, В. Д. Ужченка, О. І. Федорова, Т. В. Цимбалюк, В. А. Чабаненка, М. М. Шанського, Л. Ф. Щербачук та ін. Усе ж у нашій науковій літературі ще мало праць, які спеціально висвітлювали б фразеологію мови окремих письменників.

Мета і завдання статті. Мета дослідження – схарактеризувати вживання крилатих виразів у мові прозових творів Уласа Самчука та Богдана Лепкого.

Завдання розвідки:

1) здійснити семантичний та функціонально-стилістичний аналізи біблійних фразеологізмів, виділених у творах названих письменників;

2) установити домінантні спільні та індивідуальні ознаки вживання стійких сполук названого типу в прозових творах У. Самчук та Б. Лепкого;

3) розглянути латинські крилаті вислови в художніх творах Б. Лепкого як вияв ідіостилю письменника.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. У прозі досліджуваних письменників застосовані лексикалізовані крилаті вирази, запозичені з певного джерела, які варто об'єднати в окремі групи.

1. *Біблійні фразеологізми.* Використання стійких сполук названого типу – давня традиція української літератури. Ті самі ФО, але з іншими емоційно-експресивними забарвленнями, уживають у своїх творах і Богдан Лепкий, і Улас Самчук. Наприклад, у романі «Гори говорять!» У. Самчука Бачинський під час революції у промові, використовуючи фразеологізм *кесареве кесареві, а Богові Боже*, закликає народ боротися за свою державу: «... *Нинішній день для нас, русинів, усе одно, що день воскресення. Наш народ, що довгі віки живе в оцих горах, працює, плекає свою маржину, ніколи не займався такими справами, як справи державні. [...] Згадався розп'ятий Христос, який казав віддати «кесареве кесареві, а Богові Боже». Пригадались упавші з неба янголи, яких прокляв Господь Бог за непослух...»* [12, с. 125]. Виділена стійка сполука виконує дидактичну функцію. У пенталогії «Мазепа» Б. Лепкого відповідна ФО вжита в значенні 'коритися' і супроводжується функцією вираження почуття страху персонажів: *Любов Федорівна глянула на ротмістра і його підручників, догадалася, в чім діло, і відповіла рішучо:*

– *Не піду з церкви, нехай постражду між олтарем, як Захарія...*

– *Ходімте, мамо. Покорімося приказові влади, Христос, Бог наш, велів віддати кесареві, що кесареве, а Богові, що Боже.*

– *Зате й терплю, що кесареві кесареве віддати хочу* [8, с. 113].

Безладдя, метушню, шум в одному із сіл Закарпаття У. Самчук передав за допомогою ФО **Содом і Гоморра**, яку вжив двічі у творі, щоб підсилити становище жителів цього села: *... за двадцять хвилин був у Ясіню. Ох, село, рідне село... Темнота, повно вояків. На вулиці Содом й Гоморра. Пейсаті мешканці неймовірно галасують і, забравши своє майно на підводи, від'їжджають* [12; с. 82]; *... коли пройти кроків двісті на південь, видно цілу Ясіню. Вийшли на ґруник і поставали. Внизу Содом й Гоморра. Ніхто з нас не знає, що сталося. Вуйко порішив зійти в село й довідатися, що є* [12, с. 170]. У «Мазепі» відповідний фразеологізм використано в роздумах Войнаровського. Персонаж твору протиставляє своє перебування у війську, виконання наказів і гуляння, під час якого творили **Содом і Гоморру**, складному становищу, в якому перебуває на певний момент (виправдати гетьмана перед Меншиковим і приховати його перехід до шведів). Тобто у творі Б. Лепкого стійка сполука **Содом і Гоморра** не має драматичного забарвлення, порівняно з її використанням у романі У. Самчука: *Яке ж далеке те безтямне, гуляще життя від його клопітливого положення. Там прямо сліпе сповнювання приказів, а поза тим: їж, пий, гуляй, твори Содому й Гоморру! – тут почуття відповідальності за кожний крок і за кожде слово, від котрого залежить усе. Кожний нерв дрижав, напиналася кожда жила* [6, с. 268].

Улас Самчук за допомогою біблійного фразеологізму показує, що мешканців села Ясіня чекали на час страшної кари: *До самого ранку клекотіло в Ясіню. До самого ранку радилися радники, лютував Йонаш, лементували жиди, а цілий ясінський гарнізон повністю виставили над річкою Лазещиною. Все чекали **судного дня**. Але він не настав* [12, с. 168]. Підкреслена ФО виконує експресивну функцію наголошеності думки.

Знаходимо біблійні фразеологізми й у «Марії»: *Гнатові видавалося, що наближається дивна і страшна пора. Все буде зруйноване, **не зостанеться каменя на камені*** [13, с. 49]. Виділену стійку сполуку У. Самчук ужив у значенні 'повністю буде знищене все, зруйноване дощенту, дотла'. Походження ж її пов'язане з народними переказами про Христа, що, оглядаючи Єрусалим, сказав: «Надійдуть ті дні, коли з того, що бачите ви, не зостанеться і каменя на камені».

У тексті, зафіксованому Євангелієм, ідеться про справжні будинки, різні гарні споруди та саме місто Єрусалим. Усе це згідно з провіщанням має бути зруйнованим. Отже, наведений вираз у євангельському тексті вжито в прямому значенні. Протягом століть структура *не лишити каменя на камені* набувала узагальненого, абстрактного значення, поки остаточно не перетворилася в типовий фразеологізм, утративши будь-які ознаки свого первісного походження. Тепер цей образний вислів належить до фразеологічного фонду багатьох мов світу, є їхнім необхідним компонентом [9, с. 146].

ФО допомагають увиразнити описи поведінки, роздумів персонажа. Зокрема, Матвій Довбенко з роману «Волинь» змальований мудрим порадником, він міркував, що в житті необхідно працювати: *«Треба і якийсь будинок прибудувати, і худобину прокормити та й жебраком вічно не може людина бути. А тому не дай собі спокою, не оплутай неробством, хай ти як день, так ніч трудишся, міркуєш, дбаєш, шукаєш, і тоді Бог тебе благословить, бо ж недурно сказано: хто шукає – знаходить, хто стукає, тому відчиняють»* [11, с. 178].

Біблійною стійкою сполукою У. Самчук увиразнив важку працю селянина: *Раділося лишень з того, що це, чоловіче, твоє і ти, чоловіче, можеш свobodно виконати Боже приказання: «В поті лиця твого будеш ти їсти хліб твій!..»* [13, с. 110].

У творах У. Самчука біблійні ФО переважають у мові автора, а в Б. Лепкого – у мові персонажів. Наприклад, відомим фразеологічним сполученням *Хома невірний* гетьман називає людей, які засумнівалися в ньому: *Орлик вхопив гетьманового коня за уздечку. «Пустити! Зі смолоскипами тут! Світить, хай бачать темняки, невірні Фоми, хай бачать бентежники, що я ще не втік ані не заков'яз зі страху перед ними»* [8, с. 171].

Посиллює експресивність вираз *ієрихонські труби*, ужитий у творі Богдана Лепкого: *«Не бійтеся! Її вже ієрихонські труби не збудять»* [6, с. 412]. Наведена ФО походить від назви міста Ієрихон, що постало в IV тисячолітті до нашої ери. Це стародавнє місто Палестини протягом усієї своєї історії зазнавало неодноразових руйнувань. Іудеї після виходу з єгипетського полону, завойовуючи Палестину, оточили Ієрихон, але велетенські та надзвичайно міцні стіни, неприступні мури надійно захищали місто. Проте від звуків семи священних сурм і сильного гучного голосу іудейських воїнів неприступні мури міста раптово повалилися, перетворившись на руїни [9, с. 121].

2. *Латинські крилаті вислови.* Уживання сполук названого типу – особливість ідіостилю Богдана Лепкого (їх зафіксовано в пенталогії 68). Латинські вислови у творах письменника містять під текстом переклад (який ми подаємо в круглих дужках відразу після вислову), що перевірили за словником-довідником латинської фразеології [5]. Значно частіше такі вислови знаходимо в мові персонажів – переважно як характерологічний засіб, який дозволяє зацентувати увагу читача на особливостях поведінки персонажа в певній ситуації, виділити його з-поміж інших дійових осіб твору. Треба сказати, що Б. Лепкий дуже вправно використовує цей спосіб індивідуалізації персонажів. Так, протягом усієї пенталогії «Мазепа» простежуємо потяг до вживання крилатих висловів головним героєм твору – Іваном Мазепою, що є ознакою високого інтелекту та освіченості гетьмана, наприклад: «*Коли б я тепер віддав Правобережну Україну, після того, як вона довго борикалася за свою незалежність і як в деякі її частини вже таки децю до ладу довів і загосподарював, так це був би новий козир у руках моїх ворогів проти мене. Сказали би, Мазепа половину України запродав. **Clara pacta claros faciunt amicos** (добрі угоди роблять добрих друзів). Тут Україна, а там Польща, тільки тоді можуть вони бути для себе добрими сусідами й союзниками» [8, с. 28]. Удруге Іван Мазепа наголошує, що добрі угоди роблять добрих друзів, таким чином пояснює, що заради незалежності України потрібно шукати іншого союзника: «*Та не гадайте, що я не хочу послухати вас. Якщо ви хочете, щоб зірвати з Петром і шукати собі нового, може, й кращого союзника, так я поперек вашої дороги не стану, щоб ви опісля нарікали на мене. Прошу подайте мені на письмі своє бажання, ось папір, а тут чорнило. Будь ласка!*». Гетьман рукою показав на стіл. «**Clara pacta claros faciunt amicos**. Пишіть!» [8, с. 158]. Автор укотре наголошує на обізнаності, гостроті розуму гетьмана, який за допомогою латинських крилатих висловів акцентує увагу на своїх ідеях, переконаннях: «*А воєнне щастя, отче ректоре? Невже ж Олександр Македонський, Ганнібал і Валленштайн це не герої? А що сталося з ними? **Eventus belli semper dubius est** (результат війни завжди є під сумнівом)*» [8, с. 30]; «*... **Non armis sed clementia et benignitate** (не зброєю, а ласкавістю і добротою) рад би я правити своїми людьми, кажу тобі» [7, с. 26]; Гетьман сів і показав Апостолові рукою на крісло. «*Пам'ятай тільки одно: «**Salus patriae suprema lex!** (Добро вітчизни – найвищий закон» [7, с. 316].***

Загальнономовну ФО зі значенням 'становище стає критичним, безвихідним' автор підсилює латинським висловом, що надає мові гетьмана драматичного звучання: «*Отче ректоре! На довгі торги в мене часу нема. Земля під ногами горить. «Hannibal ante portas! (Ганнібал перед воротами)»*» [8, с. 30].

Латинські вислови засвідчені й у мові інших персонажів: «*З гетьманом за Десну не пішла». Менишков, хитро всміхаючись, глянув на Скоріна. «Advocatus diaboli (адвокат диявола. Вживається у значенні завзятий, запеклий обвинувач). І не дивуюся. Петро Павлович чоловік молодий, а Мотря Василівна жінка великої вроди. Розуміємо. А все ж таки спитаємо і її, може, нам дещо скаже»* [6, с. 424]; «*Запорожці – сміливий народ, та, на жаль, Полтава зрідка на нас стріляє. Значиться... – і король глянув на своїх людей. – Значиться, нам треба, не дожидуючи татарів і поляків, дати баталію цареві. Панове мовчать? Qui tacet consentire videtur (мовчання – ознака згоди; хто мовчить, той згоджується). Так тоді позвольте побажати вам доброї ночі»* [7, с. 468]; *Вже, мабуть, руки, що цей килим ткали, давно в домовині зітліли, а пташки все ще співають, квіти пахнуть і спіють ягоди в китицях.*

– *Ars longa, vita brevis (мистецтво довговічне, а життя коротке), – сказав Войнаровський, і обережно, щоб не потолочити квіток і не придушити пташок, підступив до канапи* [7, с. 365];

– *І що ж нам з того? Що з того Швеції і цілій Європі? Найкраща смерть не варта поганого життя!*

– *De gustibus non est disputandum (про смаки не сперечаються)* [7, с. 9]. Виділені в ілюстраціях сталі вислови здебільшого мають дидактичний характер, виконують емоційно-оцінну функцію й увиразнюють контекст.

Недовіру щодо вчинків царя, які здаються доброзичливими, лаконічно та влучно висловив Кенігзен: *Двічі прочитав їм царське письмо. «Хитроці! – крикнув Кенігзен. – Timeo Danaos et dona ferentes (боюсь данайців, навіть якщо вони приносять дарунки). Рішучо противлюся, щоб впускати московський полк. Хочу додержати вірності моному регіментареві, на те я офіцер. Офіцерське слово – річ свята»* [8, с. 336]. Це латинський вислів із поеми Вергілія «Енеїда»: слова жерця Лаокоона, який запідозрив підступність данайців (греків), що залишили біля мурів Трої велетенського дерев'яного коня.

Зрідка вжито сполуки названого типу в мові автора, вони мають повчальний характер: *З віддалі бачив усіх іншими, ніж зблизька. І Мотря іншою ставала. Це вже не дівчина, котру він полюбив останнім жаром душі, а його донька, котру рад був притулити до грудей за тисячі тих доньок України, що тепер страдали... Non est ad astra mollis a terris via! (Не легко до зірок земною дорогою; переносне значення: нелегко здійматися вгору). Дай, Боже, сили, вихилити цю чашу до дна!.. Tu ne cede malis, sed contra audentius ito! (Йди без страху вперед)* [7, с. 56].

Серед латинських крилатих висловів наявні загальновідомі, зрозумілі й без перекладу, що надають творам урочистості, піднесеності, наприклад: «Прочитайте ще раз *ab ovo* (від самого початку)», – домагався Апостол [8, с. 160]; *Стоїть при вікні і дивиться на зруйнований город, не так, як дивився колись Єремія, о ні! Йому нагадуються імператори римські, Сципію на звалищах Картагіни, Цезареве *veni, vidi, vici* (прийшов, побачив, переміг) – він пригадує собі всілякі замітні вислови завойовників світа. Хотілося б і йому, Меншикову, щось такого незвичайного сказати, та нічого на гадку не приходить* [6, с. 425]. Вислів *veni, vidi, vici* прийнято вживати для характеристики швидкого, рішучого й успішного виконання якоїсь справи. За Плутархом, це слова Юлія Цезаря, якими він сповістив свого друга в Римі Амінтія про перемогу над понтійським царем Корнаком у битві при Зеле.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Використання біблійних стійких сполук з однаковою семантикою та структурою в мові творів У. Самчука та Б. Лепкого відрізняється емоційно-експресивним забарвленням та залежить від специфіки художнього мовомислення кожного з авторів. У творах У. Самчука біблійні фразеологізми переважають у мові автора, а в Б. Лепкого – у мові персонажів.

Латинські крилаті вислови в прозі Богдана Лепкого повчають, надають текстам урочистості, переконливості, виступають ознакою освіченості персонажів та інтелектуалізують їхню мову.

Фразеологічний матеріал дослідження можна використати для укладання словників мови письменників.

Джерела та література

1. Білоноженко В. М. Функціонування та лексикографічна розробка українських фразеологізмів / В. М. Білоноженко, І. С. Гнатюк. – К. : Наукова думка, 1989. – 154 с.
2. Голуб І. Б. Стилистика современного русского языка / И. Б. Голуб. – М. : Высшая школа, 1986. – 203 с.
3. Демська-Кульчицька О. М. Фразеологія / О. М. Демська-Кульчицька. – К. : Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 74 с.
4. Ефимов А. И. Стилистика художественной речи / А. И. Ефимов. – [2-е изд., доп. и перераб.]. – М. : Издательство Московского университета, 1961. – 519, [3] с.
5. Латинська фразеологія : словник-довідник / [авт.-уклад. П. І. Осипов]. – К. : Академвидав, 2009. – 344, [1] с.
6. Лепкий Б. Мазепа : у 3 кн. Кн. 1 : Не вбивай. Батурин : [іст. повісті] / Богдан Лепкий. – Дрогобич : Відродження, 2004. – 568, [3] с.
7. Лепкий Б. Мазепа : у 3 кн. Кн. 2 : Полтава : [іст. повісті] / Богдан Лепкий. – Дрогобич : Відродження, 2005. – 524, [3] с.
8. Лепкий Б. Не вбивай. Батурин : [іст. повісті] / Богдан Лепкий. – К. : Дніпро, 1992. – 535, [2] с.
9. Медведєв Ф. П. Українська фразеологія. Чому ми так говоримо / Ф. П. Медведєв. – Х. : Вища школа, 1977. – 231 с.
10. Ничева К. Българска фразеологія : [монографіята] / Кети Ничева. – София : Наука и изкуство, 1987. – 245, [3] с.
11. Самчук У. Волинь : [роман] : у 2 т. Т. 1. / Улас Самчук. – К. : Дніпро, 1993. – 574, [2] с.
12. Самчук У. Гори говорять : [роман] / Улас Самчук. – Ужгород : Карпати, 1996. – 271, [1] с.
13. Самчук У. Марія. Куди тече та річка / Улас Самчук. – К. : Наук. думка, 2001. – 416 с.

Здиховская Татьяна. Семантические и функционально-стилистические особенности крылатых выражений в прозаических произведениях У. Самчука и Б. Лепкого. В статье указано, что крылатые изречения следует считать объектом фразеологии. Подчеркнуто важную роль контекста в исследовании функциональных и стилистических свойств фразеологизмов. Отмечено о ведущей роли фразеологических единиц в системе языковых средств художественной выразительности. Выяснено, что в прозе Уласа Самчука и Богдана Лепкого использованы лексикализованные крылатые изречения, заимствованные из определенного источника, которые стоит объединить в две группы: библейские фразеологизмы и латинские крылатые изречения. Проанализировано семантику и стилистические функции библейских устойчивых соединений в пенталогии «Мазепа» Богдана Лепкого и романах «Волинь», «Горы говорят!», «Мария» Уласа Самчука. Прослежено, что соединения названного типа в произведениях Уласа Самчука преобладают в языке автора, а в прозе Богдана Лепкого в основном речь персонажей насыщена библейскими фразеоло-

гизмами. Исследовано, что употребление латинских крылатых изречений является особенностью идиостиля Богдана Лепкого. Подчеркнуто, что применение устойчивых соединений с одинаковой семантикой и структурой в языке произведений исследуемых писателей отличается эмоционально-экспрессивной окраской и зависит от специфики индивидуального стиля каждого из авторов.

Ключевые слова: крылатое выражение, фразеологизм, библейское стойкое соединение, латинское изречение, художественное произведение, семантика, стилистические особенности.

Zdihovska Tetyana. Semantic, functional and stylistic features of eloquent expressions in the prose works of U. Samchuk and B. Lepkyu. The article states that eloquent expressions should be considered as object of phraseology. In this article is emphasized the important role of context in the study of functional and stylistic properties of phraseologisms. It is emphasized the leading role of phraseological units in the system of artistic means of language. It is found that in prose of Ulas Samchuka and Bogdan Lepky are used eloquent expressions borrowed from a source that should be combined into two groups: Biblical phraseologisms and Latin eloquent expressions. The author analyzes the semantics and stylistic features of Biblical established collocation in Bogdan Lepky's pentalogy "Mazepa" and Ulas Samchuk's novels "Volyn", "Gory govoryat!", "Maria". The author argues that the collocation of this type in the works of Ulas Samchuka prevail in the language of the author, and in the prose of Bogdan Lepky mostly language of characters rich by Biblical phraseologisms. It is investigated, that the use of Latin eloquent expressions are feature of B. Lepky idiosyle. The author stresses that the use of established collocation with the same semantics and structure in the language of works of studied writers differents by emotionally expressive coloring and depends on the specific of individual style of each author.

Key words: eloquent expressions, phraseologism, biblical established collocation, latin expressions, a work of art, semantics, stylistic features.

УДК 811.161.2'282. 2'367.622

Руслана Зінчук

НАЗИВНИЙ ВІДМІНОК МНОЖИНИ ІМЕННИКІВ У ЗАХІДНОПОЛІСЬКИХ І СУМІЖНИХ ГОВІРКАХ

На матеріалі західнополіських і суміжних говірок проаналізовано формування називного відмінка множини іменників як одного з репрезентантів варіювання закінчень в окремій відмінковій позиції. З'ясовано чинники впливу на існування діалектних відмінностей у досліджуваній флексійній системі.